

Dag lieve allemaal,

Wat is het lang geleden dat ik een nieuwsbrief geschreven heb. Ik ben zo blij geweest dat jullie een geweldige zomer hebben gehad. Alhoewel, ik las op de NOS app dat er 200 dagen regen nodig zijn om alle tekorten aan te vullen. Oef, dat is een hele boel water.

Ondertussen ben ik zelf ook alweer een maand in Nederland geweest en heb goeie tijden gehad met mijn familie en vrienden. Oh, wat ben ik een gelukkig mens dat het mogelijk is om twee keer per jaar even "om de hoek" te kijken.

Het schrijven van nieuwsbrieven is best moeilijk, vooral als er weinig tot niets nieuws te melden valt. En daarom heeft het ook even geduurd voordat er een nieuwe brief was. Maar... deze is weer gevuld met allerlei nieuwtjes.

Verhuisd

Zoals jullie weten woon ik in een compound. Dat is een ommuurd stuk grond met een of meerdere huizen erop. Het Jenga Guesthouse is mijn huis. Maar sinds 19 augustus jl. ontvangen we geen betalende gasten of teams meer. Nu wonen er zes middellange termijn vrijwilligers. Vijf in het grote huis en eentje in het kleine huisje. Dit huisje staat bekend als de Boys Quarters, omdat daar vroeger, lang geleden, stafleden woonden. Het huisje heeft drie slaapkamertjes, een zitkamer, een piepklein keukentje, douche en toilet. In de drieënhalf jaar dat ik hier nu woon heb ik in alle kamers van het grote huis gewoond. Honderden gasten heb ik begroet en uitgelegd over het reilen en zeilen van het huis. Alleen al in 2018 van januari tot 19 augustus waren er 122 mensen met wie ik keuken, toilet, douche en tafel heb gedeeld. En toen, kort voor 25 september, kwam het kleine huisje vrij. Hoe joepie!!! Ik heb er een aantal nachten proef geslapen en oh wat voelde ik me er heerlijk. Dus heb ik al mijn spulletjes in het weekend voordat ik naar Nederland vloog naar het kleine huisje verhuisd.

Het is absoluut zalig om 's morgens zonder andere mensen wakker te worden. Heerlijk in de stilte mijn dag te beginnen en geen rekening te hoeven houden met mensen die uit willen slapen. Heerlijk! Wat is het verrukkelijk om zonder iemand lastig te vallen 's avonds nog één extra aflevering van Silent Witness te bekijken en pas dáarna te douchen en herrie te maken, terwijl ik m'n kamer opruim. Wat helemaal lekker is, is dat we de verschillende taken die bij het runnen van een Guesthouse nu verdelen over de verschillende vrijwilligers, zodat we allemaal leuke en minder leuke klusjes hebben. Anders was ik degene die álle taken had.

Breien

Leren onze kinderen in Nederland nog steeds breien in groep 3? Ikke wel. Lang geleden in klas 1 was het eerste wat ik leerde breien een inktlap. Ja! Ik heb nog met inkt en een kroontjespen leren schrijven. En aan zo'n inktlap maakte je je pen schoon als er prut aanzat. Pas in klas 3 (nu groep 5) kregen we "namaak" (ballpoint) pennen.

Nu, bijna 53 jaar later, leer ik jonge meiden in voorarrest breien. Ik heb geen idee hoe het voorarrest voor Nederlandse tieners eruit ziet, maar hier in Oeganda ben je veroordeeld tot absoluut nietsdoen totdat er een uitspraak van de rechter is. Als je veroordeeld wordt, ga je naar een grote gevangenis in Kampala, als je vrijgesproken wordt, ga je meteen door naar huis. Maar tot aan de uitspraak ben je veroordeeld tot "nietsheid". Zowel de jongens als de meisjes doen bijna de hele dag niets. Dit leidt tot heel veel problemen en ongehoorzaamheid. Daarom is Jenga te hulp gekomen en nu is er een heel weekprogramma. De jongeren leren lezen, schrijven, rekenen; er wordt met ze gesport, er is gelegenheid om over hun gevoelens te praten en ik geef breiles, voorlopig alleen aan de meiden. Omdat hun aantal varieert, begin ik bijna iedere keer weer helemaal opnieuw. Doel is de meiden op te leiden, zodat ze zelf eenvoudige patronen kunnen lezen en uitvoeren. Een van hen is zwanger. En zij is reuze leergierig, want ze wil gaan breien voor haar baby. Alle andere meiden gaan breien voor de prematurenafdeling van het lokale ziekenhuis. Voor elk piepklein kledingstukje wat ze breien krijgen ze een kleine vergoeding. Dankzij een sponsor heb ik geld om garen te kopen en een vergoeding te geven! En dankzij de gulheid van menig breister, kan ik beschikken over genoeg pennen om straks ook met de jongens aan de slag te gaan. Bedankt!

Engels als tweede taal

Zo, daar staat het zwart op wit. Een droom van mij, maar nog veel meer een droom van 25 vrouwen uit Maluku Female Prison om te leren lezen en schrijven. We (mijn vriendin Emma en ik) zouden in de kerstvakantie aan de slag gaan met het maken van alle letter- en woordkaartjes. We zouden een lokale timmerman opdracht geven om leittjes te maken, zodat we in het begin niet zoveel schriften nodig hebben. We zouden dit en dat. En het mooie is, dat het geld er wel is. Maar het verdrietige is, is dat mijn vriendin in oktober ziek teruggegaan is naar Schotland en niet voor april volgend jaar weer terug is. Mijn droom gaat dus even op de plank! En het geld ervoor blijft op de bank. En ik blijf hopen dat mijn vriendin straks terug komt en we samen deze droom kunnen laten uitkomen.

Kerstfeest

In de komende weken volgt een ware uittocht van mazungu (blanken) naar hun eigen land. Ook vrij veel vrijwilligers van Jenga vliegen allemaal naar huis. Ik blijf alleen in huis achter. En ik blijf hier om kerstfeest te vieren in Maluku Female Prison. Daar zijn nu bijna 100 vrouwen, al dan niet veroordeeld. Maar hoe dan ook veroordeeld om kerstfeest zonder hun geliefden te vieren. En daarom probeer ik, samen met mensen van andere organisaties, een middag feest te vieren. Zang en dans, hopelijk een welgemeende lach en misschien een traan. Hoe dan ook vieren we de geboorte van de mens geworden Zoon van God. Het grootste wonder én het grootste offer van de hele historie.

Ik wens jullie in Nederland gezegende Kerstdagen. Dagen vol liefde en gezelligheid. Dagen denkend aan geliefden die er niet meer zijn, maar ook vierend dat we ze hebben mogen kennen en liefhebben. Denk om elkaar, hou van elkaar en pas op elkaar. Dat is mijn wens voor 2019. Een jaar vol nieuwe kansen om mens te zijn. En zo óntzettend bedankt dat ik dankzij alle vormen van jullie steun dit werk mag doen!

Met een vrolijke kerstgroet,

Yvonne van Meeuwen